

A NAGY KALANI

IV. JIEN-SÁN CSÚCSÁN

Január 27-ének ködös, párás reggelén, mikor két kínai barátommal teljes barlangkutatói felszereléssel Lódjen falucskájából egy árvízi forrásbarlang felkeresésére elindultunk, még nem gondoltam arra, hogy a barlangi túra Dél-Kujcsou egyik legmagasabb hegycsúcsa, a Jien-sán megmászásával végződik.

A barlang, melyet a helyi lakosság Ó-Nan-Kvang-tung-barlangnak nevez, felajzott túrakedvünkhöz képest, túl kicsinek bizonyult. Viszont, amikor kiléptünk a barlangszájon, a hetek óta nélkülözött napsütés fogadott.

Nem sokat teketóriáztam. „Uomen csü” — Gyerünk — adtam ki a jelszót kínai barátaimnak, s máris elindultam egy kis meredek ösvényen felfelé. Szen Jue-fu és Lo Ju-tyhá barátom nem túlságosan nagy kedvvel, de azért követett.

Lódjen az utolsó kis helység Kína Kujcsou tartományának déli részén, a nagymészköplató szegélyén. Még országúton megközelíthető. Innen délebbre a meredek lejtőjű, sűrű bozót, vad hegyek közt már csak nehezen járható ösvényeket találunk. Ez a helyenként 3—4 méter magas sűrű bozót nemcsak a kezét, arcot tépő vadrózsái miatt kellemetlen, de errefelé már a leopárd sem ritkaság. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy Lódjenből éppen tegnap szállítottak el egy nagy teherautó szárított leopárdbőrt.

Egyszóval: elindultunk, egyelőre különösebb cél nélkül, a falutól délre húzódó magas hegygerinc felé. Szen Jue-fu, ez a kicsit kényelmes kujjangi fiú igyekszik lebeszélni a további útról. Kevés sikerrel. Mintegy fél kilométeres szintet gyűrhetünk le, mikor közvetlenül felettünk feltűnt a gerinc legmagasabb pontja. Látva társaim izzadt, unott arcát, nevetve mutattam a felettük tornyosuló mészkőpiramisra, mondván: menjünk egyenesen oda!

Letértünk az útról egy meredek vízmosásba, mely egyenesen a csúcs tövéhez vezetett. A mászás, kapaszkodás egyre nehezebb, a vízmosás egyre meredekebbé vált. Éles, száraz levelű fűfélésekbe kapaszkodva próbáltuk magunkat felfelé tornászni. Egy-egy megcsúszásnál mély sebek keletkeztek kezemen. Igyekeztem legalább 6—8 m távolságban lenni társaimtól — ne lássák csupa vér kezemet.

A nap perzselő sugarakkal árasztotta el a hegyoldalt. A hőmérő 45 C°-ot mutatott e szép januári napon. Sehol egy kis árnyék! A csúcs pedig még vagy 300 m-nyire volt fent a magasban — szinte fölénk borult! Szürke, közönséges mészkőcsúcs, unottan bámult ránk. Már nem hívott, nem ígért s nem is hitegetett! Már-már a visszafordulás gondolatával foglalkoztam. Azonban a kudarc keserű szájíze új erőt adott és csak azért is ... előre!

Nem esetelem tovább az „út” részletét. Tény, hogy feljutottunk a csúcsra. Pazar kilátásban volt részünk! Körülöttünk, szinte csipkeszerűen, ezer és ezer hegyes mészkőtorony emelkedett. Csak sejtettük, hogy nem messze tőlünk, délre, a csúcsok közt egy vad karsztfolyó, a Hun Sui-ho (vörösvízű folyó) tör utat magának.

Visszafelé az oldalgerincet választottuk — vége a faluhoz nyúlt le. Ez sem volt leányálom! Órákig vánszorogtunk étlen-szomjan a két oldalt 400—500 m-es szakadékkal övezett mészkőgerincen. Vége egy bozotos, 70—75°-os lejtőt találtunk. Újabb véres sebek árán, időnként kisebb mészkőhasadékokba csúszva, értük el a völgy alsó ösvényét.

Szállásunkon, sűrű banánosban, sebeinket ápolgatva, csak azon sajnálkoztunk, milyen kár, hogy az egész út alatt még egy girhes leopárral sem találkozhattunk!

Balázs Dénes

